HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

27 aprilie 2023 *

„Trimitere preliminară – Comerț electronic – Directiva 2000/31/CE – Articolul 1 – Domeniu de aplicare – Articolul 2 litera (c) – Noțiunea de «furnizor de servicii stabilit» – Articolul 3 alineatul (1) – Servicii ale societății informaționale prestate de un furnizor de servicii stabilit pe teritoriul unui stat membru – Societate stabilită pe teritoriul Confederației Elveției – Inaplicabilitate *ratione personae* – Articolul 56 TFUE – Acordul dintre Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor – Domeniu de aplicare – Interzicerea restricțiilor privind prestările de servicii transfrontaliere care nu depășesc o durată de 90 de zile în decursul unui an calendaristic – Prestări de servicii în Italia cu o durată mai mare de 90 de zile – Inaplicabilitate *ratione personae* – Articolul 102 TFUE – Lipsa oricărui element în decizia de trimitere care să permită stabilirea unei legături între litigiul principal și un eventual abuz de poziție dominantă – Inadmisibilitate”

În cauza C-70/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Consiglio di Stato (Consiliul de Stat, Italia), prin decizia din 27 ianuarie 2022, primită de Curte la 1 februarie 2022, în procedura

Viagogo AG

împotriva

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM),

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM),

cu participarea:

Ticketone SpA,

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din doamna M. L. Arastey Sahún, președintă de cameră, și domnii N. Wahl (raportor) și J. Passer, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

* Limba de procedură: italiana.

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Viagogo AG, de E. Apa, E. Foco, M. V. La Rosa, E. Marasà, M. Montinari și I. Picciano, avvocati;

– pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de R. Guizzi și F. Varrone, avvocati dello Stato;

– pentru Comisia Europeană, de M. Angeli, S. Kalėda, U. Małecka și L. Malferrari, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea, pe de o parte, a articolelor 3, 14 și 15 din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic) (JO 2000, L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257) coroborate cu articolul 56 TFUE și, pe de altă parte, a articolelor 102 și 106 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Viagogo AG, o societate stabilită la Geneva (Elveția), pe de o parte, și Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM, Autoritatea pentru Garanții în Comunicații, Italia) și Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM, Autoritatea de Supraveghere a Concurenței și a Pieței, Italia), pe de altă parte, în legătură cu o amendă de 3 700 000 de euro aplicată societății Viagogo de AGCOM.

Cadrul juridic

Acordul CE-Elveția

3 Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, au semnat la 21 iunie 1999 la Luxemburg (Luxemburg) șapte acorduri, printre care Acordul privind libera circulație a persoanelor (JO 2002, L 114, p. 6, Ediție specială, 11/vol. 74, p. 97, denumit în continuare „Acordul CE-Elveția”). Prin Decizia Consiliului și a Comisiei privind Acordul de cooperare științifică și tehnologică din 4 aprilie 2002 privind încheierea a șapte acorduri cu Confederația Elvețiană (2002/309/CE, Euratom) (JO 2002, L 114, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 27, p. 25), aceste acorduri au fost aprobate în numele Comunității. Ele au intrat în vigoare la 1 iunie 2002.

4 Articolul 1 din Acordul CE-Elveția, intitulat „Obiectivul”, prevede:

„Obiectivul prezentului acord, în beneficiul resortisanților statelor membre ale Comunității Europene și ai Elveției, este:

[…]

(b) facilitarea prestării de servicii pe teritoriul părților contractante și în special liberalizarea prestării de servicii de scurtă durată […]”

5 Articolul 5 din Acordul CE-Elveția, intitulat „Prestatorul unui serviciu”, are următorul cuprins:

„(1) Fără a aduce atingere altor acorduri specifice încheiate între părțile contractante care se referă în special la prestarea de servicii […], persoanele care prestează servicii, inclusiv societățile, în conformitate cu dispozițiile din anexa I, au dreptul de a presta un serviciu pe teritoriul celeilalte părți contractante pe o perioadă care să nu depășească 90 de zile de muncă efectivă în decursul unui an calendaristic.

[…]”

6 Potrivit articolului 15 din Acordul CE-Elveția, intitulat „Anexe și protocoale”, anexele și protocoalele la acest acord fac parte integrantă din acesta.

7 Articolul 17 din anexa I la Acordul CE-Elveția, intitulat „Prestatorul unui serviciu”, prevede:

„În ceea ce privește prestarea de servicii, următoarele sunt interzise în temeiul articolului 5 din prezentul acord:

(a) orice restricție cu privire la prestarea de servicii transfrontaliere pe teritoriul unei părți contractante care nu depășește 90 de zile de muncă efectivă într-un an calendaristic;

[…]”

8 Potrivit articolul 18 din această anexă, dispozițiile articolului 17 din anexa menționată se aplică societăților constituite în conformitate cu legislația unui stat membru al Comunității sau al Confederației Elvețiene și care au sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității pe teritoriul unei părți contractante.

9 Articolul 21 din aceeași anexă prevede:

„(1) Durata totală a prestării de servicii în conformitate cu articolul 17 litera (a) din prezenta anexă, fie că aceasta este continuă sau constă în perioade succesive de prestare a serviciilor, nu poate depăși 90 de zile de muncă efectivă dintr-un an calendaristic.

[…]”

Dreptul Uniunii

10 Potrivit considerentului (19) al Directivei 2000/31:

„Sediul unui furnizor de servicii se determină în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, conceptul de stabilire implicând exercitarea efectivă a unei activități economice printr-un sediu stabil și pentru o perioadă nedeterminată. […] Sediul unei societăți comerciale care furnizează servicii printr-un site de internet nu este locul în care se instalează tehnologia care constituie suportul site-ului sau locul în care site-ul poate fi accesat, ci locul în care aceasta își desfășoară activitatea economică. […]”

11 Articolul 1 din această directivă, intitulat „Obiectiv și sferă de aplicare”, are următorul cuprins:

„(1) Prezenta directivă își propune să contribuie la buna funcționare a pieței interne prin asigurarea liberei circulații a serviciilor societății informaționale între statele membre.

[…]

(4) Prezenta directivă nu stabilește norme suplimentare de drept internațional privat și nici nu abordează competența instanțelor.”

12 Articolul 2 din directiva menționată, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive, următorii termeni au înțelesurile de mai jos:

(a) «servicii ale societății informaționale»: servicii în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 98/34/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul standardelor, al reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale (JO 1998, L 204, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 207)], astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/48/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iulie 1998 (JO 1998, L 217, p. 18, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 282];

(b) «furnizor de servicii»: orice persoană fizică sau juridică furnizoare de servicii ale societății informaționale;

(c) «furnizor de servicii stabilit»: furnizor de servicii care desfășoară efectiv o activitate economică utilizând un sediu stabil pe o perioadă nedeterminată. Prezența și folosirea mijloacelor tehnice și a tehnologiilor necesare furnizării serviciului nu constituie, în sine, sediu al prestatorului;

[…]”

13 Articolul 3 din aceeași directivă, intitulat „Piața internă”, prevede:

„(1) Fiecare stat membru garantează că serviciile societății informaționale prestate de un furnizor de servicii stabilit pe teritoriul său respectă dispozițiile de drept intern aplicabile în statul membru în cauză și relevante pentru domeniul coordonat.

(2) Statele membre nu pot restrânge libera circulație a serviciilor societății informaționale din alte state membre invocând motive relevante pentru domeniul coordonat.

[…]”

Dreptul italian

14 Legge n. 232 – Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2017 e bilancio pluriennale per il triennio 2017-2019 (Legea nr. 232 privind bugetul estimativ al statului pentru anul financiar 2017 și bugetul multianual pentru trienatul 2017-2019) din 11 decembrie 2016 (GURI nr. 297 din 21 decembrie 2016, supliment ordinar la GURI nr. 57), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Legea din 2016”), cuprinde un articol 1 al cărui alineat 545 prevede următoarele:

„În scopul combaterii fraudei și a evaziunii fiscale, precum și pentru a asigura protecția consumatorilor și a garanta ordinea publică, vânzarea sau orice altă formă de plasare a biletelor de intrare la activități de spectacol realizate de alte persoane decât titularii, inclusiv pe baza unui contract sau a unei convenții în acest scop, ai sistemelor de emitere a acestor bilete se sancționează, cu excepția cazului în care fapta constituie infracțiune, cu interzicerea acestui comportament și cu amendă administrativă de la 5 000 la 180 000 de euro, precum și, în cazul în care fapta este săvârșită prin intermediul rețelelor de comunicații electronice, în condițiile prevăzute la alineatul 546, cu eliminarea conținuturilor sau, în cazurile mai grave, cu ocultarea site-ului internet prin intermediul căruia a fost săvârșită încălcarea, fără a se aduce atingere acțiunilor în despăgubire. [AGCOM] și celelalte autorități competente efectuează investigațiile și intervențiile necesare, acționând din oficiu sau la sesizarea persoanelor interesate. Totuși, nu se sancționează vânzarea sau orice altă formă de plasare a biletelor de intrare la activități de spectacol efectuată de o persoană fizică în mod ocazional, în măsura în care nu are scop comercial.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

15 Viagogo, ale cărei sedii social și fiscal sunt situate în Geneva, exploatează site-uri internet bazate pe intermedierea între consumatori pentru revânzarea biletelor de acces la activități de spectacol și la evenimente sportive. Odată achiziționate biletele de la emitenți oficiali, cum ar fi organizatorii spectacolului sau ai evenimentului în cauză sau distribuitorii autorizați („piața primară”), se întâmplă ca unele persoane să dorească să le revândă. Viagogo a fost creată pentru a pune în legătură oferta și cererea pe piața vânzării de bilete la mâna a doua („piața secundară”).

16 Ținând seama de rapiditatea cu care biletele disponibile pe piața primară încetează să mai fie disponibile, în special din cauza recurgerii la programe automatizate de cumpărare de către anumiți utilizatori, numărul persoanelor care caută bilete, în special la spectacolele sau evenimentele de mare renume, a crescut din ce în ce mai mult, iar site-urile internet dedicate pieței secundare în cauză cunosc astfel un adevărat succes.

17 În acest context, Viagogo preselectează, pe site-urile internet pe care le exploatează prin intermediul unei platforme găzduite în Statele Unite, un anumit număr de spectacole sau de evenimente. Deținătorii de bilete, prin alegerea spectacolului sau a evenimentului aferent biletelor respective, le pot oferi spre vânzare pe aceste site-uri internet. Viagogo pune în legătură vânzătorii

și cumpărătorii potențiali, oferind servicii auxiliare precum asistența telefonică și prin poșta electronică, sugerarea de preț pe baza unui program informatic și un sistem automatizat de promovare a biletelor pentru anumite spectacole sau evenimente.

18 Întrucât fenomenul descris la punctul 16 din prezenta hotărâre a atins proporții considerate îngrijorătoare în Italia, în special din cauza posibilității simple de a utiliza asemenea site-uri internet pentru a spăla bani proveniți din activități ilegale, iar prețul de vânzare a biletelor pe piața secundară nu mai avea nicio legătură cu cel în care aceste bilete sunt oferite pe piața primară, legiuitorul italian a pus în aplicare o politică prin care se urmărea stăvilirea acestui fenomen, în special prin adoptarea articolului 1 alineatul 545 din Legea din 2016.

19 După mai multe plângeri depuse de societăți care își desfășoară activitatea în sectorul organizării de evenimente muzicale, de societăți de vânzare de bilete pentru evenimente muzicale pe piața primară și de asociații profesionale, AGCOM a efectuat o inspecție a site-ului internet www.viagogo.it, administrat de Viagogo.

20 În urma acestei inspecții, AGCOM, prin decizia nr. 104/20/CONS din 16 martie 2020, a aplicat Viagogo o amendă administrativă de 3 700 000 de euro. S-a imputat Viagogo săvârșirea a 37 de încălcări, prin intermediul acestui site internet și al unei redirecționări la acesta din urmă pe o rețea socială, constituite prin punerea în vânzare, între lunile martie și mai 2019, a unor bilete pentru concerte și spectacole, fără ca Viagogo să fi fost titulara sistemelor de emitere a acestor bilete, la prețuri superioare prețurilor nominale indicate pe site-urile de vânzare autorizate.

21 Viagogo a introdus o acțiune prin care a solicitat anularea acestei decizii la Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Tribunalul Administrativ Regional din Lazio, Italia), care a respins această acțiune. Ea a declarat apel împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță în litigiul principal la Consiglio di Stato (Consiliul de Stat, Italia), instanța de trimitere.

22 În acest context, Consiglio di Stato (Consiliul de Stat) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Directiva [2000/31], în special articolele 3, 14 și 15 coroborate cu articolul 56 TFUE, se opune aplicării reglementării unui stat membru privind vânzarea de bilete pentru evenimente pe piața secundară care are ca efect împiedicarea unui operator al unei platforme de stocare-hosting care funcționează în cadrul Uniunii [Europene], precum apelanta din prezenta procedură, să furnizeze unor utilizatori terți servicii de anunțuri de vânzări de bilete pentru evenimente pe piața secundară, rezervând această activitate exclusiv vânzătorilor, organizatorilor de evenimente sau altor entități autorizate de autoritățile publice să emită bilete pe piața primară prin sisteme certificate?

2) În plus, dispozițiile articolului 102 TFUE coroborate cu cele ale articolului 106 TFUE se opun aplicării reglementării a unui stat membru privind vânzarea de bilete pentru evenimente care rezervă toate serviciile inerente pieței secundare a biletelor (în special intermedierea) exclusiv vânzătorilor, organizatorilor de evenimente sau altor entități autorizate să emită bilete pe piața primară prin sisteme certificate, interzicând această activitate furnizorilor de servicii ale societății informaționale care intenționează să funcționeze în calitate de furnizor de servicii de stocare-hosting în sensul articolelor 14 și 15 din Directiva [2000/31], în special în cazul în care, precum în speță, o astfel de rezervare are efectul de a permite unui operator dominant pe piața primară a distribuirii de bilete să își extindă dominația la serviciile de intermediere pe piața secundară?

3) Noțiunea de «furnizor de servicii de stocare-hosting cu caracter pasiv», în sensul reglementării europene, în special al Directivei [2000/31], poate fi utilizată numai în absența oricărei activități de filtrare, de selectare, de indexare, de organizare, de catalogare, de agregare, de evaluare, de utilizare, de modificare, de extragere sau de promovare a conținuturilor publicate de utilizatori, înțelese ca indicatori exemplificativi, nefiind necesar să fie toate întrunite, în măsura în care trebuie să se considere că indică în sine gestionarea economică a serviciului și/sau adoptarea unei metode de evaluare a comportamentului utilizatorilor în vederea creșterii gradului de fidelizare a acestora sau rămâne la aprecierea instanței de trimitere aprecierea relevanței împrejurărilor menționate anterior, astfel încât, chiar și atunci când se constată una sau mai multe dintre ele, se poate considera prevalentă neutralitatea serviciului care determină calificarea ca furnizor de servicii de stocare-hosting cu caracter pasiv?"

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

23 În primul rând, trebuie amintit că, pentru a fi admisibilă, o cerere de decizie preliminară trebuie să fie necesară pentru soluționarea litigiului pe care instanța de trimitere este chemată să îl soluționeze (Hotărârea din 6 octombrie 2021, Consorzio Italian Management și Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, punctul 30, precum și jurisprudența citată), ceea ce presupune ca dispozițiile de drept al Uniunii vizate de această cerere să fie aplicabile acestui litigiu.

24 În această privință, *primo*, este important să se constate că cele trei întrebări adresate de instanța de trimitere privesc interpretarea Directivei 2000/31. Or, aceasta din urmă nu este aplicabilă *ratione personae* litigiului principal.

25 Astfel, Directiva 2000/31 are ca obiectiv, conform articolului 1 din aceasta, să contribuie la buna funcționare a pieței interne prin asigurarea liberei circulații a serviciilor societății informaționale „între statele membre". Aceasta presupune, așadar, pentru ca această directivă să fie aplicabilă *ratione personae*, ca prestările de servicii avute în vedere să fie efectuate de prestatori de servicii stabiliți pe teritoriul unui stat membru, așa cum amintește articolul 3 alineatul (1) din directiva menționată.

26 În această privință, articolul 2 litera (c) din aceeași directivă definește „furnizorul de servicii stabilit" ca fiind un furnizor de servicii care desfășoară efectiv o activitate economică utilizând un sediu stabil pe o perioadă nedeterminată, această dispoziție precizând că prezența și folosirea mijloacelor tehnice și a tehnologiilor necesare furnizării serviciului nu constituie, în sine, sediu al prestatorului.

27 În această privință, reiese din jurisprudență că, întrucât posibilitatea de a aplica articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2000/31 este condiționată de identificarea statului membru pe teritoriul căruia furnizorul serviciului societății informaționale în cauză este efectiv stabilit, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă acest furnizor este efectiv stabilit pe teritoriul unui stat membru. În lipsa unei astfel de stabiliri, mecanismul prevăzut la articolul 3 alineatul (2) din această directivă nu se aplică (Hotărârea din 15 martie 2012, G, C-292/10, EU:C:2012:142, punctul 71 și jurisprudența citată).

28 De asemenea, interzicerea, din rațiuni ce țin de domeniul coordonat, a restricțiilor privind libera prestare a serviciilor la care se referă Directiva 2000/31 le vizează, potrivit formulării exprese a articolului 3 alineatul (2) din această directivă, numai pe cele „din alte state membre".

29 Desigur, în aplicarea Acordului privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 53, p. 4), prin Decizia nr. 91/2000 din 27 octombrie 2000 de modificare a anexei XI (Servicii de telecomunicații) la Acordul privind SEE (JO 2001, L 7, p. 13, Ediție specială, 11/vol. 59, p. 15), Comitetul mixt al Spațiului Economic European a extins domeniul de aplicare al Directivei 2000/31 la SEE, astfel încât această directivă să vizeze și statele-părți la acordul menționat. Confederația Elvețiană nu figurează însă printre acestea din urmă. Pe de altă parte, nicio decizie nu a fost adoptată de Comitetul mixt UE-Elveția, instituit în aplicarea Acordului CE-Elveția, în vederea extinderii aplicării directivei menționate la acest stat terț.

30 Or, nu se contestă că Viagogo este stabilită la Geneva, unde are sediul și își centralizează activitatea economică, în pofida împrejurării că își prezintă site-urile internet în versiuni accesibile în diferite state membre ale Uniunii, printre care și Italia. Prestările de servicii avute în vedere sunt, așadar, furnizate dintr-un stat terț de o societate reglementată de dreptul acelui stat terț.

31 În consecință, contrar a ceea ce presupune instanța de trimitere, Directiva 2000/31 nu poate fi invocată de reclamanta din litigiul principal. Întrucât toate întrebările adresate de această instanță se raportează la această directivă, cererea de decizie preliminară este, în totalitate, afectată de inadmisibilitate.

32 *Secundo*, trebuie precizat, în plus, în ceea ce privește prima întrebare, că nici articolul 56 TFUE nu poate fi invocat de Viagogo.

33 Astfel, acest articol, cu excepția cazului în care un tratat sau un acord internațional prevede acest lucru, nu este aplicabil unei societăți stabilite într-un stat terț față de Uniune, chiar dacă acea societate furnizează servicii pe care și le pot procura resortisanții anumitor state membre sau societățile stabilite pe teritoriul acestora din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 mai 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, punctul 36 și jurisprudența citată).

34 În speță, domeniul de aplicare al Acordului CE-Elveția nu permite Viagogo să se prevaleze de aplicarea articolului 56 TFUE, întrucât particularitatea acestui acord este de a prevedea, având în vedere asimilarea furnizorilor de servicii stabiliți în Elveția unor furnizori stabiliți pe teritoriul unui stat membru, o limitare în timp la 90 de zile pe an calendaristic.

35 Astfel, articolul 1 din Acordul CE-Elveția prevede în special „liberalizarea prestării de servicii de scurtă durată”, în timp ce articolul 5 alineatul (1) din acest acord acordă furnizorilor de servicii elvețieni „dreptul de a presta un serviciu pe teritoriul celeilalte părți contractante pe o perioadă care să nu depășească 90 de zile de muncă efectivă în decursul unui an calendaristic”. Anexa I la acordul menționat, care, potrivit articolului 15 din același acord, face parte integrantă din acesta, cuprinde un articol 17, care interzice „orice restricție cu privire la prestarea de servicii transfrontaliere pe teritoriul unei părți contractante care nu depășește 90 de zile de muncă efectivă într-un an calendaristic”. Pe de altă parte, articolul 18 din această anexă stipulează că dispozițiile articolului 17 din anexa menționată se aplică societăților constituite în conformitate cu legislația unui stat membru al Comunității sau al Confederației Elvețiene și care au sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității pe teritoriul unei părți contractante. În sfârșit, articolul 21 din aceeași anexă precizează că aceste 90 de zile corespund duratei totale a unei prestări, fie că aceasta este continuă sau constă în perioade succesive de prestare a serviciilor.

36 Or, în speță, din dosarul de care dispune Curtea reiese că Viagogo furnizează servicii cu o durată mai mare decât cea prevăzută de Acordul CE-Elveția.

37 Mai întâi, prin natura sa, un prestator de servicii care își desfășoară activitatea exclusiv prin intermediul unor pagini de internet îi conferă acesteia un caracter cvasicontinuu, chiar permanent. În special, în legătură cu o ofertă privind anunțarea vânzării de bilete pentru un spectacol sau pentru un eveniment dat, potențialii cumpărători se vor putea manifesta în orice moment prin intermediul site-ului internet în cauză. În această privință, din elementele furnizate de instanța de trimitere nu reiese că site-ul internet exploatat de reclamanta din litigiul principal și-ar fi încetat activitatea, de la crearea sa, în vreun moment oarecare, ceea ce confirmă guvernul italian, care arată că „serviciul de intermediere pe piața secundară este prestat [de Viagogo] în mod continuu pe tot parcursul anului calendaristic”.

38 În continuare, din elementele prezentate în primă instanță în litigiul principal reiese că Viagogo a fost deja sancționată în anul 2016 de AGCOM și că activitatea sa nu era limitată în timp.

39 În sfârșit, pe de o parte, decizia AGCOM din 16 martie 2020, care privește în mod specific lunile martie-mai 2019, adică 92 de zile, vizează o perioadă care depășește durata maximă de 90 de zile prevăzută de Acordul CE-Elveția. Pe de altă parte, din hotărârea din primă instanță în litigiul principal reiese că ultima vânzare care a făcut obiectul inspecției AGCOM a avut loc la 7 septembrie 2019, cu alte cuvinte, în orice caz, cu mult peste cele 90 de zile prevăzute de Acordul CE-Elveția.

40 Viagogo nu intră, așadar, în domeniul de aplicare *ratione personae* al articolului 56 TFUE și, în consecință, nu se poate prevala de nerespectarea acestui articol în cadrul litigiului principal, astfel încât prima întrebare, în măsura în care privește interpretarea articolului menționat, este de asemenea inadmisibilă pentru acest considerent.

41 În al doilea rând, a doua și a treia întrebare determină Curtea să amintească, cu titlu suplimentar, jurisprudența sa potrivit căreia o întrebare preliminară adresată de o instanță națională este inadmisibilă atunci când aceasta din urmă nu furnizează Curții elementele de fapt și de drept necesare pentru a-i permite să răspundă în mod util (Hotărârea din 2 iulie 2015, Gullotta și Farmacia di Gullotta Davide Barthde C., C-497/12, EU:C:2015:436, punctul 26).

42 Astfel, în cererea de decizie preliminară, instanța de trimitere nu indică niciunde, referitor la a doua întrebare, motivele care au determinat-o să aibă îndoieli cu privire la interpretarea articolelor 102 și 106 TFUE, nici legătura pe care o stabilește între aceste articole și, în particular, Legea din 2016, contrar cerințelor stabilite la articolul 94 litera (c) din Regulamentul de procedură al Curții.

43 În particular, în ceea ce privește articolul 102 TFUE și următoarele și, mai precis, existența unui eventual abuz de poziție dominantă, instanța de trimitere nu face nicio referire la elementele constitutive ale unei poziții dominante, în sensul acestui articol 102, în contextul cauzei principale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Ragn-Sells, C-292/12, EU:C:2013:820, punctul 41). Nimic nu se spune cu privire la ceea ce ar fi acest abuz de poziție dominantă și nici la modul în care Legea din 2016 ar putea să conducă la acesta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 iulie 2015, Gullotta și Farmacia di Gullotta Davide ÁlC., C-497/12, EU:C:2015:436, punctul 25).

44 Referitor la a treia întrebare, al cărei caracter ipotetic este vădit, trebuie amintit că justificarea trimiterii preliminare nu este formularea unor opinii consultative cu privire la chestiuni generale sau ipotetice, ci nevoia inerentă soluționării efective a unui litigiu (a se vedea în special Hotărârea din 16 decembrie 1981, Foglia, C-244/80, EU:C:1981:302, punctul 18, și Hotărârea din 20 ianuarie 2005, García Blanco, C-225/02, EU:C:2005:34, punctul 28, precum și jurisprudența citată).

45 Prin urmare, având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, cererea de decizie preliminară este inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

Cererea de decizie preliminară formulată de Consiglio di Stato (Consiliul de Stat, Italia) prin decizia din 27 ianuarie 2022 este inadmisibilă.

Semnături